

58 הברייתא לומדת שהמליקה היא בצפורנו של הכהן ולא בסכין: **יבול**
59 הייתי לומר ש**ימלקנו** הכהן **בסכין**, ודין הוא – והלא יש ללמוד כן
60 מקל וחומר, שהמליקה נעשית בסכין, שכך יש לומר, ומה אם
61 שחיטה שלא קבע לה הכתוב פתח והיא כשרה בור, קבע לה הכתוב
62 כלי, מליקה שקבע לה הכתוב פתח, וכאמור, האם אינו דין שיקבע
63 לה כלי, ותיעשה המליקה בבלי. תלמוד לומר **יהקריבו הפתח אל**
64 **המזבח ומלק**, אמר רבי עקיבא, מה שנאמר 'הכהן' לא בא ללמד
65 שהמליקה בכהן, שאין צריך פסוק לכך, ובי תעלה על דעתך שוד
66 קרב לנבי מופת, ועל כן ודאי שמליקה בכהן, אלא מה תלמוד לומר
67 'הכהן', אלא שנאמר כן משום שנאמר אחריו 'ומלק', וללמד שתהא
68 המליקה בעצמו (בגופו) של הפתח, והיינו שימלקנו בצפורנו ולא
69 בסכין.
70 הברייתא לומדת שהמליקה בחציו העליון של המזבח: **יבול** הייתי
71 לומר ש**ימלקנה** בכל מקום במזבח, בין מלמעלה בין מלמטה,
72 תלמוד לומר 'ומלק את ראשו והקטיר המזבחה', בא הכתוב להקיש
73 מליקה להקטרה, מה הקטרה נעשית בראש המזבח, שהרי שם מקום
74 המערכה, אף מליקה נעשית בראש המזבח, כלומר בחציו העליון.
75 הברייתא לומדת שהמליקה נעשית מול העורף: 'ומלק', בא הכתוב
76 ללמד שימלוק מפול עורף. אתה אומר שהמליקה נעשית מפול
77 עורף, או שמא נאמר שאינו אלא מן הצואר, שהרי לא אמרה תורה
78 בעלת השם מהיכן הוא מולק. ודין הוא – יש ללמד זאת,
79 שהמליקה היא מול עורף, נאמר כאן בעולת העוף 'ומלק', ונאמר
80 להלן בחטאת העוף (ויקרא יד ט) 'ומלק', מה להלן בחטאת העוף
81 המליקה היא מפול עורף, כנאמר שם 'ומלק את ראשו ממול ערפו',
82 אף כאן בעולת העוף המליקה היא מפול עורף.
83 הברייתא לומדת שמליקה בעולת העוף היא בשני סימנים, וכן
84 שבהקטרה קרב הראש לעצמו והגוף לעצמו: א' – האם נאמר מה
85 להלן בחטאת העוף מולק סימן אחד, הקנה או הושט, ואינו מבריל
86 למלוק את שני הסימנים, שנאמר (שם) 'לא יבריל', אף כאן בעולת
87 העוף מולק סימן אחד ואינו מבריל למלוק את שניהם, תלמוד לומר
88 'ומלק את ראשו והקטיר המזבחה', בא הכתוב להקיש מליקה
89 להקטרה, מה בהקטרה מקטיר את הראש לעצמו ואת הגוף לעצמו,
90 שאין מקטירם יחד, אף במליקה מולק עד שיהיה הראש לעצמו
91 והגוף לעצמו.
92 ומנן שהקטרת הראש בעצמו והקטרת הגוף בעצמו, שנאמר (שם)
93 א' 'יששע אתו בכנפיו לא יבריל והקטיר אתו הפתח המזבחה', הרי
94 הקטרת הגוף אמורה, הא מה אני מקיים מה שנכפלה ההקטרה
95 ונאמרה בפסוקים הקדומים, כנאמר שם 'ומלק את ראשו והקטיר
96 המזבחה', על כרחך שבהקטרת הראש הכתוב הראשון מברך.
97 ולמדנו שמקטיר את הראש לעצמו ואת הגוף לעצמו, ומליקה
98 לומדת מהקטרה בהיקש, שגם היא נעשית באופן שמולק עד שיהיו
99 הראש לעצמו והגוף לעצמו.
100 הברייתא לומדת שיש למצות את כל דם העוף: 'ונמצה דמו', ולא
101 נאמר 'ונמצה מדמו', ויש ללמוד שממצה את דמו כולו.
102 הברייתא לומדת שגם מקום המיצוי הוא מחצי המזבח ומעלה: 'אל
103 קיר המזבח', ולא על קיר הכבש ולא על קיר החיכל, ואיזה קיר
104 הוא זה שממצה עליו, זה הקיר העליון של המזבח, דהיינו מחציו
105 ולמעלה. או שמא נאמר שאינו הקיר העליון אלא הקיר התחתון.
106 ודין הוא – והלא יש ללמוד מקל וחומר שממצה למטה, מה בהמה
107 שדם המזבח ניתן במזבח למעלה, דם עולתה ניתן במזבח למטה,
108 עוף שדם המזבח ניתן למטה אינו דין שגם דם עולתו ינתן למטה,
109 תלמוד לומר 'ומלק את ראשו והקטיר המזבחה ונמצה דמו על קיר
110 המזבח', וקשה, ובי תעלה על דעתך שלאחר שכבר הכתוב חזר
111 ומצא את הדם, היתכן לומר כן, אלא על כרחך בא הכתוב לומר
112 לך שיש להקיש מיצוי להקטרה וללמד שמה ההקטרה נעשית בראש
113 המזבח, ששם מקום המערכה, אף המיצוי נעשה בראש המזבח,
114 כלומר בחציו העליון.
115 הברייתא מסכמת את סדר עבודת עולת העוף: אחר שלמדנו את כל

1 וכן בהמאת העוף (שמחשבת שלא לשמה פוסלת בה) שמלקו שלא
2 לשמה אלא לשם קרבן אחר ומיצה את הדם במחשבת חוץ לזמנו,
3 או שמלק במחשבת חוץ לזמנו ומיצה את דמו שלא לשמה אלא
4 לשם קרבן אחר, או שמלק ומיצה את הדם שלא לשמה, והו – כל
5 אלו הם אופנים שלא קרב המתיר במצותו, שמלבד שחשב 'חוץ
6 לזמנו' חשב גם מחשבות פסול אחרות, כגון 'חוץ למקומו' או בחטאת
7 העוף 'שלא לשמה', ועל כן בכל אלו אין הקרבן מתפגל אלא נפסל
8 בלבד, והאוכל מבשרו אינו חייב כרת.
9 המשנה מביאה את דיניו של הקרבן שחשבו בו גם מחשבת 'חוץ
10 לזמנו' וגם מחשבת 'חוץ למקומו' ובאותה עבודה עצמה: החושב
11 בעת עבודת הקרבן לאכול ביות ממנו בחוץ 'חוץ למקומו' וביות
12 נוסף ממנו לאכול למחר 'חוץ לזמנו', או שהפך את הסדר, שחשב
13 לאכול ממנו ביות למחר 'חוץ לזמנו' וביות נוסף ממנו לאכול בחוץ
14 'חוץ למקומו', או שחשב לאכול בחצי וית בחוץ ופחצי וית למחר,
15 או בסדר הפוך, שחשב לאכול בחצי וית למחר ופחצי וית בחוץ,
16 בכל אלו פסול הקרבן ואין בו כרת באכילתו, לפי שעירב גם
17 מחשבת 'חוץ למקומו' ולא קרב המתיר כמצותו. אמר רבי יהודה,
18 זה הכלל במי שחשב שתי מחשבות, מחשבת 'חוץ לזמנו' ומחשבת
19 'חוץ למקומו', שאם מחשבת הזמן (חוץ לזמנו) קדמה למחשבת
20 המקום (חוץ למקומו), הקרבן פגול ותייבין עליו כרת, ואם
21 מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן, הקרבן פסול ואין בו כרת,
22 שלעולם הולכים אחר מחשבתו הראשונה, ואם היא 'חוץ לזמנו'
23 מתפגל הקרבן, ואם היא 'חוץ למקומו' נפסל אך לא נתפגל. [והקמים
24 אומרים, זה וזה, בין שהקדים את מחשבת הזמן למחשבת המקום,
25 ובין שהקדים את מחשבת המקום למחשבת הזמן, פסול ואין בו
26 כרת].
27 דין נוסף אודות עירוב מחשבות בפחות מכזית: חשב לאכול בחצי
28 וית 'חוץ לזמנו' או 'חוץ למקומו' ולהקטיר בחצי וית 'חוץ לזמנו' או
29 'חוץ למקומו', כשר הקרבן, שאין אכילה והקטרה מצטרפין, שאינו
30 נפסל או מתפגל אלא אם יחשוב לאכול כזית שלם או להקטיר כזית
31 שלם חוץ לזמנם או חוץ למקומם.
32 **נמרא**
33 הגמרא מביאה ברייתא הדורשת מן הכתובים את דיניה של עולת
34 העוף: תנו רבנן בברייתא, נאמר בפסוק (ויקרא ט טו) 'יהקריבו הפתח אל
35 המזבח ומלק את ראשו והקטיר המזבחה ונמצה דמו על קיר המזבח',
36 ויש ללמוד מהפסוק את דיני עולת העוף.
37 הברייתא לומדת שאפשר להביא בנדרה גם עוף אחד בלבד:
38 'הקריבו', מה תלמוד לומר – לשם מה נאמר זאת, שלפי שכבר
39 נאמר בפסוק שלפניו (שם פסוק יד) 'ואם מן העוף עלה קרבנו לה'
40 והקריב מן התורים או מן בני היונה את קרבנו', לא היה צריך
41 הכתוב לומר שוב שיקריבו, והיה עליו לפתוח במליקה עצמה ולומר
42 'ומלק הכהן את ראשו וכו'. אלא בא הכתוב ללמד דין זה, שיבול
43 הייתי לומר שתמתנדב עוף לא יפחות מלהביא שני פרוזין
44 (גזלים), תלמוד לומר 'הקריבו', בלשון יחיד, שאם רוצה אפילו
45 פרידה אחת יביא.
46 הברייתא לומדת שהמליקה נעשית על ידי כהן דווקא: 'יהקריבו
47 הפתח אל המזבח', והלא די היה לומר 'הקריבו אל המזבח', מה
48 תלמוד לומר – למה נאמר 'הקריבו הפתח', אלא בא הכתוב לקבוע
49 לו (לקרבן) פתח, שאין המליקה כשרה בור אלא בכהן בלבד. ולמה
50 הוצרך הכתוב ללמד זאת, לפי שיבול הייתי לומר והלא דין וקל
51 וחומר) הוא שלא יצטרך כהן, שכך הייתי אומר, ומה כן צא, כלומר
52 קרבן הבא מן הבהמה, שהכתוב קבע לו צפון לשחיטתו, שאינו
53 נשחט אלא בצפון, לא קבע לו הכתוב פתח לשחיטתו, ששחיטה
54 כשירה בור, קרבן עוף שלא קבע לו הכתוב צפון, שהמליקה כשירה
55 גם שלא בצפון, האם אינו דין שלא יקבע לו פתח למליקה ותהיה
56 המליקה כשירה בור כשחיטה. תלמוד לומר (אל) 'יהקריבו הפתח
57 אל המזבח', לקבוע לו פתח במליקה.

המשך ביאור למס' זבחים ליום שישי עמ' א

1 הדינים הללו **הא** בַּיַצֵד היה עושה את העולה, הָיָה הכהן עוֹלָה
 2 בַּבֶּבֶשׁ וּפְוֹנָה לְסוּבָב שהוא בחציו העליון של המזבח, וְכֹא לוֹ לְקַרְן
 3 דְרוֹמִית מְזַרְחִית, הָיָה מוֹלֵק אֶת רֵאשֵׁה מִמוֹל עֲרֶפֶה וּמִבְדִּיל
 4 וּמְמַצֵּה מִדָּמָה עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ.
 5 הברייתא מביאה מחלוקת אודות מקום עשיית עולת העוף: אף
 6 שמקום עשיית עולת העוף הוא למעלה ולשם כך עלה הכהן על
 7 הסובב, מכל מקום **אם** בעומדו שם עֲשָׂאָה הכהן לְמַטָּה מְרַגְלִיו,
 8 כלומר למטה מהסובב, אֲפִילוֹ אֵמָה, בְּשִׁירָה, שחציו העליון של
 9 המזבח מתחיל מאמה שתחת הסובב, ולכך יכול הוא לעשות את
 10 העולה גם באותה אמה. רַבִּי נַחֲמִיָּה וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמְרִים,
 11 כָּל עֲצָמָה שֶׁל עוֹלַת הָעוֹף אֵין נַעֲשִׂית אֶלָּא בְּרֵאשׁ הַמִּזְבֵּחַ, ואין יכול
 12 לעשותה תחת הסובב, שכיון שנאמר 'זמלק והקטיר ונמצה דמו',
 13 הוקשה עשיית העולה להקטרה הנעשית בראש המזבח דווקא.
 14 הגמרא מבארת את מחלוקת תנא קמא עם רבי נחמיה ורבי אליעזר
 15 בן יעקב. שואלת הגמרא: מַאי בִּינְיָיָהוּ – במה תלויה מחלוקתם, והרי
 16 הכל מודים שהמליקה והמיצוי נעשים בראש המזבח כנלמד מן
 17 ההיקש, ואם כן מזה הם צדדי המחלוקת אם ממצה תחת הסובב או
 18 שאינו ממצה שם.
 19 משיבה הגמרא: אֲבִי וְרַבָּא דְאֲמְרֵי תַרְוִיָּהוּ – אמרו שניהם, עוֹשָׂה
 20 מְעַרְכָּה עַל גְּבִי סוּבָב אֵיבָא בִּינְיָיָהוּ – מחלוקתם תלויה בנידון האם
 21 אפשר לעשות מערכה על גבי הסובב ולהקטיר עליו. שלדעת תנא
 22 קמא אפשר לעשות מערכה על גביו, ועל כן הוא נחשב מקום

23 הקטרה, ואפשר לעשות את העולה באמה שתחתיו כיון שהיא
 24 סמוכה למקום הקטרה. ואילו לדעת רבי נחמיה ורבי אליעזר בן יעקב
 25 אי אפשר לעשות מערכה על גבי הסובב, ואינו נחשב מקום הקטרה,
 26 ולכן אין לעשות את העולה באמה הסמוכה לסובב, ועושה אותה רק
 27 בקיר המזבח שמעל הסובב.
 28 שנינו במשנה: **כָּא** לוֹ לְגוֹף בּוֹ' והסיר את המוראה ואת הנוצה ואת
 29 בני המעיים היוצאים עמם והשליכן לבית הדשן.
 30 הגמרא מביאה ברייתא אודות דין זה: תַּנּוּ רַבֵּנָן בְּבֵרִיתָא, נאמר
 31 בפסוק (ויקרא א טז) 'וְהִסִּיר אֶת מוֹרְאָתוֹ בְּנוֹצָתָהּ', 'מוראתו' זו זָפֶק.
 32 יָכוֹל הֵייתִי לומר שִׁינְקָדִיר ו-יחתוך וינקוב בְּסִכִּין במקום הזפק וְיִטְלֶנּוּ
 33 לבדו בלא עורו והנוצות שעליו, תִּלְמוּד לומר 'בְּנוֹצָתָהּ', ללמד
 34 שְׁנוּטֵל אֶת הַנוֹצָה עִמָּה, והיינו שמסירו עם העור והנוצות שעליו.
 35 אֲבָא יוֹסִי בֶּן הֲנִן אוֹמֵר, נוֹטְלָה לְמוֹרָאָה, היא הזפק, וְנוֹטֵל
 36 קוֹרְקָבָנָה עִמָּה, ואינו נוטל את הנוצה, שהנוצה האמורה בפסוק
 37 אינה נוצות העוף אלא הכוונה לפרשו שבקורקבן, והיא לשון מיאוס.
 38 הגמרא מביאה ברייתא נוספת אודות דרך הסרת המוראה בנוצתה:
 39 דְּבִי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל תַּנָּא – כך שנו בבית מדרשו של רבי ישמעאל,
 40 'בְּנוֹצָתָהּ' היינו בְּנוֹצָה שְׁלָה ולא יותר, שלא יטול יותר מן הנוצה
 41 והעור שכנגד הזפק. ועל כן קוֹדְרָה ו-חותכה בְּסִכִּין סביב הזפק בְּמִין
 42 אַרְוֵכָה ו-בעיגול, ומסיר את העור והנוצה שסביב הזפק עם הזפק,
 43 שאילו לא היה קודר היה העור נמשך אחר הזפק ויוצא ממנו גם מה
 44 שאינו כנגדה.

54 בחיתוך הבשר המקיף את הסימנים, שהוא קודם למליקת הסימן
 55 השני. תנא קמא סבר, שהיה פסוק שני בעולת העוף לא מעכב
 56 (-אינו פוסל), ואף על גב דשהיה (-ששהה) בחטאת בין הסימנים
 57 בחיתוך הבשר, עדיין קא עביד (-עשה) מעשה עולה בתפאת, שהרי
 58 מה שעשה כשר היה גם לעולה, ונפסלת החטאת, שנמצא שאין
 59 מעשה שונים ממעשי עולה. ורבי אלעזר רבי שמעון סבר, שהיה
 60 בסימן שני בעולת העוף מעכב, וכוון דשהיה (-ששהה) בחטאת
 61 העוף בין הסימנים בחיתוך הבשר, נמצא שבאופן זה לא היה כשר
 62 לעולה שבה שהיה פוסלת, ועל כן אין הבדלתו פוסלת, שאין כאן
 63 מעשה עולה, ומה שהוסיף וחתך יותר על הצריך, מתחך בשר
 64 בעלמא הוא.
 65 דעה שלישית, אבוי אמר, לעולם שהיה בסימן שני בעולת העוף
 66 מעכבת, והנידון אם חיתוך רוב העוף המקיף את הסימנים, האם הוא
 67 מעכב שאין החטאת כשרה בלא שיחתכוהו, נידון זה איכא בינייהו
 68 - שני במחלוקת בין התנא במשנה לרבי אלעזר רבי שמעון, ובו
 69 תלויה מחלוקתם אם המבדיל בחטאת העוף פסלה או לא פסלה.
 70 דעת רבי אלעזר רבי שמעון היא כדלעיל בדברי רבא, שכיון שהוא
 71 שוהה בין הסימנים בחיתוך רוב בשר, לא עשה מעשה עולה בחטאת,
 72 שהרי שהיה זו פוסלת בעולת העוף. וכל זה מפני שלדעתו מוכרח
 73 הוא לחתוך את רוב הבשר. אולם תנא קמא סובר שחיתוך רוב הבשר
 74 אינו מעכב, ונמצא שאינו מוכרח לשהות בין הסימנים ויכול הוא
 75 למולקם בזה אחר זה בלא הפסקה. ואם עשה כן, שמלקם בלא
 76 שהיה, עשה כל מעשה עולה בחטאת, ונפסל הקרבן. ואפילו לא
 77 עשה כן, אלא חתך רוב בשר ושהה בין הסימנים, גם כן יש לפסול את
 78 הקרבן, גזירה שמא לא יחתוך רוב בשר ולא ישהה.
 79 ומחלוקת זו של אבוי ורבא בביאור דעות תנא קמא ורבי אלעזר רבי
 80 שמעון, שניה כבר בפלוגתא (-במחלוקת) דרבי יורא ורבי שמואל
 81 בר רב יצחק, חד מהם אמר שהיה פסוק שני בעולת העוף
 82 מעכב איכא בינייהו (-בין תנא קמא לרבי אלעזר רבי שמעון).
 83 וכדעת רבא, וחד מהם אמר שרוב בשר מעכב איכא בינייהו,
 84 וכדעת אבוי.
 85 הגמרא מבררת את דינו של רוב בשר. מדייקת הגמרא: ממה שנחלקו
 86 אם חיתוכו מעכב, מכלל (-יש לדייק) דענין (ד) רוב בשר בתחילה
 87 - שלכתחילה הכל מודים שצריך לחתוך רוב בשר. אומרת הגמרא:
 88 אין - אכן, נכון הדבר, והתנא - וכן שנינו בברייתא, כיצד מולקין
 89 תפאת העוף, הותף הכהן שדרה ומפרקת, בלא שיחתוך עדיין את
 90 רוב הפשר, עד שמיניע בחיתוכו לזושת או לקנת. הגיע לזושת או
 91 לקנת, הותף סימן אחד מהם או רובו של סימן, וחותך גם רוב בשר
 92 עמו, ובה נשלמה עבודת המליקה. ובעולה, עולת העוף, עושה גם
 93 כן כנאמר בחטאת, אלא שחותך לא רק סימן אחד אלא את כל
 94 השנים, וזה לדעת חכמים בחולין (כס), או שחותך רק רוב שנים ולא
 95 את כל השנים, וזה לדעת רבי אלעזר רבי שמעון (שם). ובברייתא זו
 96 מבואר כדלעיל, שיש לחתוך בחטאת מלבד סימן אחד, גם את רוב
 97 הבשר.
 98 הגמרא מביאה דעה רביעית החולקת על כל האמוראים הקודמים.
 99 אומרת הגמרא: אמרוה - אמרו את דברי רב חסדא ורבא ואבוי,
 100 שנחלקו בביאור דברי רבי אלעזר רבי שמעון, קמיה (-לפני) דרבי
 101 ירמיה, אמר, לא שמיע להו - האם אינם יודעים את הא - (-מה)
 102 דאמר רבי שמעון בן אלקיים משום רבי אלעזר בן פדת משום
 103 רבי אלעזר בן שמוע, שאמר היה רבי אלעזר רבי שמעון,
 104 שמעתי בתפאת העוף שמבדילין, ואין בכך שום איסור, ומאי
 105 (-ומהו) לא יבדיל שנאמר בפסוק, לא באה התורה לאסור להבדיל,
 106 אלא לומר

1 שנינו במשנה, שישע ולא הבדיל.
 2 הגמרא מביאה ברייתא המדברת באופן השיסוע: תנו רבנן בברייתא,
 3 נאמר בעולת העוף (ויקרא א יז) 'ושפע אתו בכנפיו, אין נקרא שישע
 4 אלא כשהוא נעשה ביד ולא בכלי, וכן הוא אומר (שופטים יד ז)
 5 'וישפעהו בשפע הנרי ומאומה אין בידו', והרי ששיסוע הוא ביד ולא
 6 בסכין או בכלי אחר.
 7 שנינו במשנה, לא הסייר את המוראה כו' הבדיל בחטאת ולא הבדיל
 8 בעולה פסול.
 9 הגמרא מביאה דעה החולקת על דין המשנה וסוברת שאם הבדיל
 10 בחטאת לא פסלה. אומרת הגמרא: מתניתין שאמרה שאם הבדיל
 11 בחטאת, והיינו שמלק את שני סימניה, הקנה והושט, פסלה, היא
 12 דלא רבי אלעזר רבי שמעון, דתניא בברייתא, אמר רבי אלעזר
 13 רבי שמעון, שמעתי שמבדילין בתפאת העוף, דהיינו שמוטר
 14 להבדיל בה, ואם הבדיל לא פסלה.
 15 הגמרא מבארת במה נחלקו התנא במשנה ורבי אלעזר רבי שמעון.
 16 מבררת הגמרא: מאי בינייהו - במה תלויה מחלוקתם של התנא
 17 במשנה עם רבי אלעזר רבי שמעון לגבי הבדלה בחטאת העוף.
 18 הגמרא מביאה ארבע דעות בביאור המחלוקת: כפי שמתבאר מתוך
 19 דברי הגמרא, שלושת האמוראים הראשונים, מתוך הארבעה
 20 דלהלן, סוברים שהאיסור להבדיל יסודו בכך שמחמתו דומה עשיית
 21 החטאת לעשיית העולה, שהרי מליקה של עולה היא מליקה
 22 מובדלת, ואילו התורה הקפידה שעשיית החטאת תהיה שונה
 23 מעשיית העולה על ידי שיעשו בה מעשים שאינם כשרים בעולה.
 24 התנא במשנה, הפוסל בהבדלה, ורבי אלעזר רבי שמעון, המכשיר
 25 בה, נחלקו ביניהם במחלוקת אחרות בעבודות החטאת והעולה,
 26 ובהן תלויה השאלה האם כשהבדיל בחטאת גרם על ידי כך שנעשו
 27 בה כל מעשי העולה, ועל כן פסולה החטאת, או שעדיין ישנן סיבות
 28 אחרות שגורמות שיש במעשה החטאת דברים הפוסלים בעולה, ועל
 29 כן היא כשרה.
 30 דעה ראשונה, אמר רב הסדא, הנידון אם מיצוי תפאת העוף מעכב
 31 או שאינו מעכב, דהיינו אם בלעדיו החטאת פסולה או שאינו פסולה,
 32 איכא בינייהו - שני במחלוקת בין התנא במשנה ורבי אלעזר רבי
 33 שמעון, ובו תלויה מחלוקתם אם המבדיל בחטאת העוף פסלה או לא
 34 פסלה. תנא קמא - התנא במשנה שפסל בהבדיל בחטאת העוף, סבר
 35 שמיצוי תפאת העוף מעכב, שאם לא מיצה דמה, פסולה, וכוון
 36 דמיצוי (-שמיצה) דם החטאת, הרי שיחד עם מה שהבדיל קעביד
 37 (-עשה) כל מעשה עולה, כל עבודותיה, בתפאת העוף, שעבודות
 38 העולה הן מליקה ומיצוי, ומליקת העולה שונה ממליקת החטאת
 39 בכך שהוא מבדיל בה (שחותך את שני הסימנים), ועתה שעשה
 40 בחטאת מליקה מובדלת, אין במעשה שום דבר השונה מן העולה,
 41 ולכן פסולה החטאת. ורבי אלעזר רבי שמעון, שאמר 'שמעתי
 42 שמבדילין בחטאת העוף, סבר שמיצוי תפאת העוף לא מעכב, ועל
 43 כן יכול הוא להבדיל ולא למצות, ונמצא שלא עשה מעשה עולה
 44 בחטאת, שעולה שלא מיצה דמה פסולה, ומה שהבדיל ומלק יותר
 45 מן הצריך, מתחך בשר בעלמא הוא, ועל כן החטאת כשרה.
 46 דעה שניה, רבא אמר, הנידון אם שהיה (-הפסק זמן) פסוק שני
 47 (-קודם מליקת סימן שני), אחר מליקת הראשון, בעולת העוף,
 48 מעכב, כלומר פוסלת את העולה, כדן שחישת בהמה שאם שהה בין
 49 סימן ראשון לסימן שני, נפסלת השחיטה, או שאין שהיה פוסלת
 50 בזה, נידון זה איכא בינייהו - שני במחלוקת בין התנא במשנה לרבי
 51 אלעזר רבי שמעון, ובו תלויה מחלוקתם אם המבדיל בחטאת העוף
 52 פסלה או לא פסלה. והדברים תלויים זה בזה מפני שכל מולק חטאת
 53 העוף אינו יכול למלוק את הסימן השני בלא שישזהה קודם לכן